

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №3 (163) 2017 рік

Вшанування пам'яті Тараса Шевченка

9 березня 2017 року, в 203-тю річницю з дня народження генія українського народу – Тараса Григоровича Шевченка, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відвідав святкові заходи біля пам'ятника Великого Кобзаря у Києві. Його Святість супроводжував Керуючий справами Київської Патріархії архієпископ Агапіт (Гуменюк). Відзначити пам'ять поета прийшли також державні і громадські діячі, представники культури та численна молодь.

У своєму зверненні до присутніх Предстоятель Київського Патріархату зазначив, що слова національного гімну, які пролунали на початку заходу, справджуються сьогодні на сході нашої країни, коли українські воїни покладають свої життя за рідну землю.

«Український народ доводить, що це не пусті слова, що ми дійсно і душу і тіло покладаємо за нашу свободу проти агресора. Не ми напали на Росію, а російські війська топчуть нашу українську землю. Ми не хочемо чужої землі, але свою свободу не

віддамо. Донбас – українська земля і ми звертаємося до Бога, щоб Господь допоміг перемогти нашого супротивника. Ми віримо, що Господь нам допоможе, тому що правда з нами, а Бог завжди там, де правда. Ми насамперед покладаємо надію на Бога, але ми не повинні бути бездієвими, ми повинні робити все для нашої перемоги, для збереження нашої української держави. Найперше для цього потрібне об'єднання всього українського народу. Як сказав Тарас Григорович – «Обніміться ж, брати мої. Молю вас, благаю!». Якщо ми звернемося до історії, то вона свідчить, що нас перемагали тоді, коли ми роз'єднувалися. Тому якщо ми шануємо Тараса Григоровича Шевченка не на словах, а на ділі, то треба єднатися навколо української держави» – сказав Патріарх.

«Той хто не захищає українську державу, відсиджується, або відмовчується, той не є істинним патріотом України. Тому треба не тільки словом, а й ділом доводити, що ми захищаємо українську державу. А для цього, єднаймося!» – підсумував Владика.

У Дніпрі освячено хрест на центральний купол храму ікони Божої Матері «Несподівана Радість»

25 березня 2017 року на території управління Дніпропетровської єпархії відбулася святкова подія — встановлено та освячено хрест на центральний купол єпархіального храму на честь ікони Божої Матері «Несподівана Радість».

Чин освячення хреста звершив єпископ Дніпровський і Криворізький Симеон у співслужінні духовенства єпархії.

Розділити духовну радість прибув меценат єпархії, президент МБФ «Солідарність» Олександр Володимирович Петровський з родиною та друзями.

Після святкової події присутні оглянули хід реставрації приміщення управління єпархії, будівництво храму, воскресну школу, яка вже на стадії завершення — та загалом всього комплексу, який в скорому часі повністю зафункціонує.

«Адреси доброти»

УКРАЇНЦІ З США ПОДБАЛИ ПРО СИРИТ У СІЧЕСЛАВІ

Раїса Кохно (North Porth, FL.,), Соня Петруша (Troy, MI.,) та Олександр Власенко (North Porth, FL.,) надали обділеним долею дітям свою увагу та гарні подарунки) Дніпропетровський обласний дитячий будинок для дітей з вродженими і придбаними вадами фінансується нині державою хіба що на половину від потрібного. Зарплатня персоналу, харчування сирит, оплати комунальних послуг, медичні препарати – ось на що в основному вистачає бюджетних коштів. Тому так важлива для обідених долею дітей допомога людей не байдужих, з правдиво християнською настановою. Редакція з великою радістю доручила сиротам – калікам дарунки, придбані за гроші добродійних українців з-за океану. А це були фрукти, солодоці, печиво, ковбаси та інші смачности.. Важко недооцінити значення такого шляхетного кроку з боку українців з США для утвердження християнських чеснот в нашому суспільстві. Попереду, нові добрі справи заради святих християнських чеснот!

Таким дітям особливо потрібна наша увага.

Освячення ікон для захисників нашої Батьківщини

14 березня 2017 року в Українському Домі, на запрошення Благодійного Фонду "Майдан Гідності", Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет освятив ікони для захисників нашої Батьківщини.

Перед початком освячення Предстоятель Київського Патріархату звернувся до присутніх зі словом:

"Ваші преосвященства, всечесні отці, дорогі наші захисники!

Я дуже радий, що маю можливість сьогодні разом з вами спілкуватись і підтвердити ті слова, які ви чули. Перемога над агресором обов'язково буде. Буде тому що не може перемагати зло. В історії не було такого випадку, щоб зло перемогло добро. Зло може перемагати тимчасово, а остаточна перемога належить добру, тому що Бог підтримує добро. А якщо Бог підтримує добро, а ми стоїмо на шляху добра, тому що ми хочемо миру для нашого народу, ми хочемо зберегти нашу державу, ми хочемо служити нашому народу, тому з нами Бог. Якщо знами Бог, то й перемога з нами. Але перемога з нами не без нас.

Тому ми цінуємо вас, захисники нашої вітчизни, нашої держави – України. Цінуємо і молимося за вас за кожним богослужінням. І ці ікони, які ми зараз освяtimo і будуть вам вручені у військові частини, будуть вам нагадувати, кожному, що ось дивіться на ці ікони і пам'ятайте, що Бог захищає вас.

Тому ми зараз звершимо освячення цих ікон, які будуть вам для вручення" – сказав Патріарх Філарет.

У освяченні та в зустрічі із українськими солдатами також взяли участь: Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, Голова Синодального управління військового духовенства митрополит Іоан (Яременко), керуючий справами Київської Патріархії архієпископ Вишгородський Агапіт, перший заступник голови Синодального управління військового духовенства протоіерей Тарас Мельник.

Під час заходу Голова Шевченківської РДА Олег Гаряга, Печерської РДА Сергій Мартинчук та Оболонської РДА Олександр Цибульцак вручили нагороди воїнам добровольчих батальйонів.

Виставка "СТОІКОН" містить іконописні роботи різного тематичного спрямування зі зображенням ликів святих, великомучеників - особистостей, які силою та вірою вели перемогу справедливості. Творець цих образів Роман Бончук готовий поповнювати свою колекцію до завершення війни. Після освячення ікон їх буде віддано командирам батальйонів на передову, військовим шпиталям, реабілітаційним центрам і просто бійцям для молитви, зцілення, підтримки та в знак подяки.

«З життя братньої Церкви»

«Я хочу бути мостом між різними єпархіями нашої Церкви у світі», - Глава УГКЦ в Аргентині

24 березня в парафії Святих апостолів Петра і Павла міста Леандро Н. Алем, Місіонес, Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, у рамках свого пастирського візиту до української греко-католицької єпархії в Аргентині відслужив Божественну Літургію. Співслужили з Главою УГКЦ: владика Даниїл (Козлінський), Єпарх єпархії Покрови Пресвятої Богородиці, о. Роман Заміховський, парох цієї парафії, о. Гектор Зіммер, о. Тарас Гавришко та о. Нестор Гарапчук. На Літургії були також сестри василіанки, мер міста Леандро Н. Алем Дієго Гораціо Сарторі та численні вірні цієї парафії. Під час проповіді Блаженніший Святослав розповів, що сьогодні, у день передсвяття Благовіщення Пресвятої Богородиці, Марія своїм “так” відкриває двері небес. “Сьогодні ми також можемо брати участь у цьому таїнстві, тому що йдеться про нас, про наше спасіння. Це спасіння, цей вічний Божий промисел, який сьогодні відкривається світові, говорить про нас самих. Бо

кожен із нас і в Україні, і в Аргентині є частиною цього промислу Божого”, - зазначив проповідник. “Для мене велика радість могли знову повернутися до цієї гарної парафії, зустрітися з кожним із вас, поділитися з вами особливостями росту парафіяльного життя, - наголосив Блаженніший Святослав. - Я хочу бути тим мостом між різними єпархіями нашої Церкви у світі! Хочу, щоб ви знали, що Церква-матір переживає за вас, молиться за вас і також просить про молитву за нас у цей нелегкий час війни в Україні. Хай Матір Божа завжди буде нашою небесною покровителькою!” - додав на завершення архиерей. Після Божественної Літургії в парафіяльному салоні відбулася святкова вечеря з нагоди пастирського візиту Глави і Отця УГКЦ у місті Леандро Н. Алем.

Прес-служба єпархії
Покрови Пресвятої Богородиці

Україно, мати, ти в козацьких душах волю воскреси...

Відбулась міжобласна церковна науково-практична конференція «Формування християнської моралі на основі духовної та історичної спадщини нашого народу на сучасному етапі духовного відродження української нації». 22 лютого 2017 року в м. Суми, у приміщенні Сумської міської бібліотеки ім. Т.Г. Шевченка, відбулась міжобласна церковна науково-практична конференція на тему: «Формування християнської моралі на основі духовної та історичної спадщини нашого народу на сучасному етапі духовного відродження української нації», організована Сумською єпархією УПЦ КП (керуючий — архієпископ Сумський і Охтирський Мефодій). У роботі конференції взяли участь духовенство Сумщини, науковці з кількох регіонів України (м. Суми, м. Київ, м. Харків, смт. Чорнухи Полтавської обл., м. Львів), представники громадських організацій: «Меморіал», «Просвіта», «Козацтво», клуб «Православний мандрівник», «Грузинська діаспора», обласна організація ветеранів, учасники бойових дій в АТО і волонтери, краєзнавці, бібліотекарі і журналісти — усього 45 чол. Поштовхом для проведення конференції стала можливість для церкви, науковців, громадських діячів, освітян, депутатів висловити своє бачення морально-етичного обличчя нації, надто ж — молодого покоління, показати шляхи покращення духовності суспільства, окреслити болючі проблеми, обговорити можливості співпраці, партнерства та виправити певні перегини у відношенні влади до конфесій. Основною метою заходу, напрямками роботи були визначені головні — церква, сім'я, держава. І в усіх виступах звучали теми наближення національної культури до загальнолюдських та біблійних цінностей; вивчення, збереження та популяризація духовно-культурної спадщини, пов'язаної з християнською мораллю; консолідація духовних сил міжусіма конфесіями; захист сім'ї та українських традицій; біблійних сімейних цінностей у державі; капеланство і волонтерство в армії та ін. Робота конференції розпочалась з молитовного вшанування полеглих в зоні військових дій. У своєму вступному слові Високопреосвященніший Мефодій зазначив, що століття владі чужинців над українським народом, особливо останній період у складі Російської, а пізніше Радянської імперій, зробили свою чорну справу, аби витравити з пам'яті українців і історію, і мову, і віру. І сучасний стан духовності та історичної науки — це наслідки впливу тоталітарного минулого,

марксистсько-ленінської партії, яка знищила мільйони українців, знищила Українську Церкву. Владика також нагадав присутнім про грубе, зневажливе ставлення московських патріархів до ієрархів та духовенства Української Православної Церкви, які робили все, щоб підпорядкувати Київську митрополію; і домоглися того, що Українська Церква з юрисдикції Константинопольського Патріарха перейшла до складу Московської церкви. Особливо посилились репресії за часів Катерини II, яка своїми наказами висилала українських священників для богослужінь в Росію, а в Україну прислала російських, які не знали мови, не розуміли української культури. Тисячі духовних поводитирів народу, які проповідували любов до ближнього, мир, злагоду, кинули у концтабори, де вони зазнали жахливих страждань і прийняли мученицьку смерть. Тільки на Сумщині жертвами репресій більше як 200 священнослужителів. Згадав Владика Мефодій і про жертвну долю Української Автокефальної Православної Церкви, про репресованого предстоятеля УАПЦ Митрополита Київського і всієї України Василя Липківського, про 30-х єпископів і більше 3 тис. духовенства. Саму ж церкву у 1930 р. примусили «саморозпуститися», а народ назвав її «розстріляною». А у 1946-1949 рр. було проведено наймасштабнішу кампанію ліквідації Греко-Католицької Церкви, унаслідок чого церква була змушена діяти в підпіллі протягом чотирьох десятиліть. — Після розпаду радянської імперії політика Росії відносно України не змінилась, зазначив Архієпископ Мефодій, — адже їй потрібна Україна тільки як колонія. Після розвалу Радянського Союзу Українська Автокефальна Православна Церква знову відродилась, а в 1992 р. постала Українська Православна Церква Київського

Патріархату. Церкви проголосили свою структуру патріаршою. На закінчення свого виступу Владика Мефодій наголосив, що єдиним виходом із сучасної складної духовної ситуації є об'єднання діючих православних церков у єдину Помісну Православну Церкву, як церкву всього народу України. Сьогоднішній релігійний плюралізм тільки ділить та ослаблює і народ, і державу. Пропозицію про вимогу повернення древніх українських храмів, церковного майна, які досі знаходяться у власності московської церкви, Московського Патріархату, внесено до резолюції і проголосовано одностайно. Духовним засадам Української церкви часів Козаччини у системі засобів сучасного національного відродження в Україні був приурочений виступ Мозгового І.П., науковця, доктора історичних наук (м. Суми). Безвиховання підростаючого покоління, покращення морально-етичного обличчя молоді, без усвідомлення ними цінності духовно-культурної спадщини нації, українських традицій, біблійних, сімейних державних святинь — вибудувати міцну незалежну, незламну Україну практично неможливо. Він провів паралелі у вихованні молоді у козацькі часи і сьогодні і зупинився на різноманітних формах як фізичного, так і духовного виховання підростаючого покоління (введення вивчення Закону Божого у школах, літні оздоровчі табори – вишкіл тощо). Ці ж мотиви прозвучали і у доповіді теж науковця, доктора педагогічних наук з Харкова, Світлани Костянтинівни Степанюк. Вона зупинилась на питаннях церковної педагогіки і виховання, представила дві своїх авторські книги, екземпляри яких подарувала і бібліотеці ім. Т. Шевченка, де проходила конференція, і бібліотеці Сумської єпархії. Один комплект відразу ж був переданий Олегу Корнієнку — сумському краєзнавцю, а нині військовому капелану АТО, який за щасливим збігом обставин зміг взяти участь у роботі такого цікавого заходу. У своєму виступі пан Корнієнко якраз особливо підкреслив важливу роль виховання в умовах військових дій, екстремальних ситуацій

та не оцінило значення такої інституції як капелани, і культурно-духовний рівень військових командирів нового покоління. Велику зацікавленість присутність викликала доповідь молодого науковця, аспіранта з Києва (родом із Сум) В'ячеслава Олійського про репресованих священників Сумщини. Усі наведені дані підкріплені роботою в архівах, вивченням документів, серйозним, ґрунтовним підходом до питання. Продовження теми прозвучало і у виступі громадської активістки, заступника голови «Просвіти» з Конотопу Зої Шалівської. Її дослідження стосуються священників Конотопщини, долі яких такі ж трагічні, як і у всіх репресованих... Оксана Семенюк (м. Львів), член товариства ім. Т.Г. Шевченка «Просвіта», привітала учасників конференції, відзначила актуальність тематики та високий рівень підготовлених доповідей, познайомила з роботою львівської громадської організації в сучасних умовах. Науковець Лідія Шеремет, нині голова клубу «Православний мандрівник», який діє при Сумській єпархії УПЦ КП, розповіла про культурно-просвітницьку роботу клубу, паломництво та волонтерську діяльність членів єпархії, і краєзнавчу спрямованість роботи клубу. Вона ж презентувала книгу «Край Григорія Сковороди» автора Миколи Булди (с.м. Чорнухи, Полтавська обл.), який особисто взяв участь у роботі конференції. Книга, як відзначила пані Шеремет, це величезна багаторічна праця цілої плеяди науковців, які збирали і готували до видання багатющий краєзнавчий матеріал про один із районів Полтавської області, батьківщини найвідомішого краянину Григорія Савича Сковороди, який бував на Сумщині і молився за Україну у нашому Воскресенському кафедральному соборі. Автор розповів про роботу над книгою, дослідження в архівах України і колишнього Союзу, пошук матеріалів про селарайону, жителів, природу. Період, який приведено у цій своєрідній енциклопедії, гігантський, від прадавніх поселень і знахідок кісток мамонтів, що колись паслись на пишних угіддях долин рік Многа, Сула, Удай і інших, до сьогоднішніх днів! Учасники конференції, науковці, особливо краєзнавці, високо оцінили таке цікаве енциклопедичне видання, а Сумська єпархія відзначила книгу і автора Благословенною грамотою і рекомендувала керівництву Полтавської області допомогти у перевиданні широким тиражем дуже необхідної широким верстам населення книги. Пан Булда подарував екземпляри книг з автографом автора і найкращими побажаннями бібліотеці Сумської єпархії і

Сумській міській бібліотеці та всім бажаючим. Співробітники Сумської міської бібліотеки ім. Т.Г. Шевченка (директор — Стадніченко Л.М.) підготували для учасників конференції чудову виставку книг про перебування на Сумщині Григорія Сковороди: «Сумщина і Григорій Сковорода», яка викликала велику зацікавленість і подяку співробітникам бібліотеки. В обговоренні взяли участь представники духовенства: секретар епархії Петро Попадинець, митрофорний протоієрей Василь Бринчак (свт. Велика Писарівка), Благочинний Охтирського Благочиння протоієрей Андрій Бринчак та ін. Представники громадських організацій, зокрема Олександр Реута (м. Суми, староста військового храму Андрія Первозванного, отаман Українського козацтва і батько загиблого атовця, військового, прекрасного сина Андрія Реути) розповів про будівництво цього храму в м. Суми,

і особливо підкреслив значення підготовки військових, військової еліти та виховання у душі патріотизму підростаючого покоління. Світлана Рев'якіна, голова громадської обласної організації «Меморіал», розповіла про участь членів організації в буремних подіях 2014-2017 рр., як у Києві, так і у Сумах, і закликала до громадської активності і небайдужості до всього, що відбувається, а закінчила пані Світлана виступ дуже хвилюючими словами: «Україно, мати, ти в козацьких душах волю воскреси...» Робота конференції закінчилась прийняттям резолюції, яка буде надіслана всім учасникам зібрання, та екскурсією для гостей міста, яку провела пані Шеремет, і відвіданням Сумського обласного художнього музею ім. Н. Онацького, що викликало щире захоплення і подяку організаторам конференції.

Л. Шеремет

Перелік православних церковних свят на 2017 рік

- Пасха або Світле Христове Воскресіння - 16 квітня 2017 року
- 07 квітня 2017 року - Благовіщення Пресвятої Богородиці
- 08 квітня 2017 року - Лазарева Субота;
- 09 квітня 2017 року - Вхід Господній в Єрусалим або Вербна неділя;
- 15 квітня 2017 року - Кінець Великого Посади;
- 16 квітня 2017 року - Світле Христове Воскресіння чи Великдень ;
- 16 квітня 2017 року - 22 квітня 2017 року - Суцільна Світла Пасхальна седмиця;
- 25 квітня 2017 року - Батьківський день або Радониця.
- Травень:**
- 09 травня 2017 року - День поминання покійних;
- 23 травня 2017 року - Симон Зилот;
- 25 травня 2017 року - Вознесіння Господне.
- Червень:**
- 01 червня 2017 року - Сьомий четвер після Великодня (Семик);
- 03 червня 2017 року - Троїцька субота;
- 04 червня 2017 року - Свята Трійця;
- 05 червня 2017 року - 11 червня 2017 року - Троїцька седмиця;
- 07 червня 2017 року - Знайдення глави Іоанна Предтечі;
- 12 червня 2017 року - початок Петрового посту. Л и п е н ь :
- 06 липня 2017 року - 07 липня 2017 року - Свято Івана Купала ;
- 07 липня 2017 року - Різдво Іоанна Предтечі;
- 08 липня 2017 року - День Петра і Февронії, День любові, сім'ї та вірності;
- 11 липня 2017 року - Кінець Петрова поста;
- 12 липня 2017 року - День святих Петра і Павла.
- Серпень:**
- 02 серпня 2017 року - Ільїн день;
- 14 серпня 2017 року - Медовий спас
- 19 серпня 2017 року - Преображення Господне або Яблучний спас;
- 28 серпня 2017 року - Успіння Пресвятої Богородиці;
- 29 серпня 2017 року - Горіховий спас .
- Вересень:**
- 11 вересня 2017 року - Усікновення глави Іоанна Предтечі;
- 21 вересня 2017 року - Різдво Пресвятої Богородиці;
- 27 вересня 2017 року - Воздвиження Хреста Господнього.
- Жовтень:**
- 08 жовтня 2017 року - День пам'яті преподобного Сергія;
- 14 жовтня 2017 року - Покрову Пресвятої Богородиці. Л и с т о п а д :
- 04 листопада 2017 року - Димитрівська Батьківська субота;
- 21 листопада 2017 року - День пам'яті архангела Михаїла або Михайлов день;
- 28 листопада 2017 року - Початок Різдвяного посту.
- Грудень:**
- 04 грудня 2017 року - Введення у Храм Пресвятої Богородиці;
- 09 грудня 2017 року - Юріїв день;
- 19 грудня 2017 року - Николін день;
- 25 грудня 2017 року - Спиридон або День пам'яті Святителя Спиридона.

**Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України
ФІЛАРЕТ**

Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України ФІЛАРЕТ (в миру Михайло Антонович Денисенко) народився 23 січня 1929 р. в селі Благодатному Амвросіївського району Донецької області в родині робітника. 1946 р., після закінчення середньої школи, вступив до 3-го класу Одеської духовної семінарії, яку закінчив з відзнакою і того ж року вступив до Московської духовної академії. Навчаючись на II курсі, 1 січня 1950 р. прийняв чернечий постриг з ім'ям Філарета. 15 січня 1950 р. Святійшим Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм був рукопокладений в сан ієродиякона, а 18 червня 1951 р. (удень Св. Тройці), – у сан ієромонаха. 1952 р. закінчив Московську духовну академію з ученим ступенем кандидата богослов'я і був призначений викладачем Священного Писання Нового Завіту в Московську духовну семінарію. Одночасно виконував обов'язки благочинного Тройце-Сергієвої Лаври. 3 1953 р. – викладач у Московській духовній академії. У 1953-54 навчальному році Вчена Рада Московської духовної академії присвоїла ієромонаху Філарету звання доцента. Того ж, 1953 р. був призначений на посаду старшого помічника інспектора Московської духовної академії і семінарії. 1956 р. призначений інспектором Саратовської духовної семінарії із возведенням у сан ігумена. 1957 р. переведений на посаду інспектора Київської духовної семінарії, а 12 липня 1958 р. возведений у сан архімандрита і призначений ректором Київської духовної семінарії. 1960 р. архімандрита Філарета призначено керуючим справами Українського Екзархату і настоятелем Свято-Володимирського кафедрального собору в м. Києві, а з червня 1961 по січень 1962 р. він був настоятелем подвір'я Російської Православної Церкви при Олександрійському Патріархаті у місті Олександрії (ОАР). 12 січня 1962 р. ухваленням Святішого Патріарха Алексія і Священного Синоду архімандрит Філарет був обраний єпископом Лузьким, вікарієм Ленінградської єпархії, з дорученням керувати Ризькою єпархією. 4 лютого 1962 р. відбулася його хіротонія на єпископа в м. Ленінграді, в якій взяли участь митрополит Пимен (Ізвеков), архієпископ Никодим (Ротов), архієпископ Кипріан (Зернов), єпископ Мисаїл (Воскресенський), єпископ Михайл (Чуб), єпископ Никодим (Русняк) та інші архієреї.

ЦЕРКОВНІ НАГОРОДИ

За церковні заслуги нагороджений

орденами Російської Православної Церкви, Олександрійського, Антіохійського, Ієрусалимського, Болгарського та Грузинського, Польського, Чехословацького Патріархатів та Церков. 13 червня по жовтень 1962 року виконував обов'язки Екзарха Середньої Європи. Після утворення єпархії Російської Православної Церкви на території Австрії у жовтні 1962 р. призначений єпископом Віденським і Австрійським. 12 грудня 1964 р. призначений єпископом Дмитровським, вікарієм Московської єпархії, ректором Московської духовної академії і семінарії. 14 травня 1966 р. возведений у сан архієпископа і призначений Екзархом України, архієпископом Київським і Галицьким, постійним членом Священного Синоду. 25 лютого 1968 р. Святійшим Патріархом Алексієм возведений у сан митрополита. У 1971 р. Святійшим Патріархом Пименом удостоєний права носіння двох панагій. У 70-80-ті роки митрополит Філарет вів активну церковну громадську діяльність. Він керував та брав участь в роботі багатьох вітчизняних та міжнародних конференцій, комісій зокрема, у роботі II (1963 р.), III (1968 р.), IV (1971 р.) та V (1978 р.) Всехристиянських Мирних Конгресів у Празі. У 1977 році став одним з віце-президентів Християнського Мирного Конгресу. 1970 р. очолював делегацію Російської Православної Церкви на Всесвітній релігійній конференції «Релігія за мир» (м. Кіото, Японія). 1974 р. брав участь у II Всесвітній Конференції «Релігія за мир» в м. Лувені (Бельгія). На III Асамблеї у Принстоні (СІМ) обраний віце-президентом Всесвітньої Конференції «Релігія та мир». 1982 р. очолював делегацію Російської Православної Церкви на Всесвітній Конференції «Релігійні діячі за спасіння священного дару життя від ядерної катастрофи».

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ

22 січня 1979 року Указом Президії Верховної Ради СРСР за патріотичну діяльність на захист миру нагороджений орденом «Дружби народів». У червні 1983 р. був на Празькій Всесвітній Асамблеї «За мир і життя, проти ядерної загрози». Брав участь у роботі Конференції недержавних організацій за роззброєння (Женева, 1978 р.). 1982 р. у складі делегації ХМК брав участь у II Спеціальній Сесії Генеральної Асамблеї ООН із роззброєння. 1966 р. обраний заступником голови товариства дружби «СРСР — Греція». Брав участь у роботі рад спілок радянських товариств дружби

та культурних зв'язків із зарубіжними країнами, правління товариства «Україна», Українського Комітету захисту миру і комісії сприяння Радянському фонду миру. 1970 року Радою Академії обраний почесним членом Московської духовної академії, 1973 р. — почесним членом Ленінградської духовної академії. 14 жовтня 1979 р. Будапештська реформаторська духовна академія удостоїла митрополита Філарета ступеня почесного доктора богослов'я «Гонорис кауза», а 20 травня 1980 р. він одержав диплом доктора богослов'я «Гонорис кауза» Пряшівського богословського факультету. У виданнях Московського Патріархату «Журнали Московської Патріархії» та «Православному віснику» у різний час друкувались його богословські статті, доповіді, послання, проповіді. До них належать: «Праці святих Кирила і Мефодія на території Російської держави в російській історичній літературі» (ЖМП, 1967 р., № 3, стор.55-58); «Виступ за доповіддю на Помісному Соборі Російської Православної Церкви 1971 р.» (Помісний Собор Російської Православної Церкви. Документи і матеріали 1972 р., Москва, стор.170-176); «Кафолічність Вселенської і Помісної Церкви» (ЖМП 1980 р., № 10, стор.41-46); «Про п'ятий Всехристиянський Мирний Конгрес» (ЖМП, 1979 р., № 2, стор.43-49); «Різдво Христове. Православне тлумачення Євангелія від Матфея і Євангелія від Луки» (Православний вісник, 1974 р., № 1, стор.21-30); «Хрещення Господнє. Православне тлумачення Євангелія від Мф.3,1-17; Мф.1,2-11; Лк.3,1-22) Православний вісник, 1974 № 2, стор.22-29); Благовіщення Пресвятої Богородиці. Євангеліє від Лк.1,26-38» (Православний вісник, 1974 р., № 3, стор.23-26); «Православне тлумачення Євангельських розповідей про Воскресення Христове» (Православний вісник, 1979 р. № 4, стор.21-27; № 5, стор.16-21; №6, стор.18-23); «Православний погляд на таємне і чудесне в релігії» (Православний вісник, 1975 р., № 2, стор.18-21); «Помісна Церква і Вселенська Церква» (ЖМП, 1981 р. № 4, стор.60-67); «Доповідь на святкуванні 35-річчя Львівського Церковного собору 1946 року» (ЖМП. 1981 року, № 10, стор.6-13); «Доповідь на відкритті засідання Комітету продовження роботи ХМК в Єйзенасі 14 жовтня 1980 року» (ЖМП, 1981 р., № 1, стор.38-41; № 2 стор.46-50); «Про духовний образ Ісуса Христа за Євангелієм» (ЖМП, 1981 р., № 5, стор.55-60); «Про рішення Другої Передсоборної Всеправославної наради» (ЖМП, 1983 р., № 8, стор.53-55; № 9, 46-49; № 10, стор.44-47; № 11, стор.43-46). Митрополит Філарет брав участь в конференції ЮНЕСКО, присвяченій святкуванню 1000-ліття Хрещення Русі. Всю роботу по підготовці та проведенню святкування 1000-ліття

Хрещення Русі вів митрополит Філарет. Після смерті Патріарха Пимена 3 травня 1990 р. Священний Синод Російської Православної Церкви таємним голосуванням обрали митрополита Філарета Місцєблустителем на Московський Патріарший Престол. Був головою Помісного Собору РПЦ 7, 8 червня 1990 р. Єпископат Української Православної Церкви, за ініціативою митрополита Філарета, прийняв звернення до Патріарха Московського і всієї Русі Алексія II і архієреїв Російської Православної Церкви про надання Українській Православній Церкві самостійності і незалежності в управлінні. 25-27 жовтня 1990 р. Архієрейський Собор РПЦ надав УПЦ самостійність і незалежність в управлінні, а митрополит Філарет, одностайно обраний українським єпископатом Предстоятелем Української Православної Церкви з титулом Митрополит Київський і усієї України. 26 жовтня 1990 р. у Софійському соборі після Божественної літургії Патріарх Алексій II оголосив рішення Архієрейського Собору РПЦ і вручив митрополиту Філарету Патріаршу Грамоту на право бути Предстоятелем Української Православної Церкви. Після прийняття Верховною Радою України 24 серпня 1991 р. рішення про проголошення України незалежною державою, за ініціативою митрополита Філарета 1-3 листопада 1991 р. відбувся Всеукраїнський Помісний Собор УПЦ, який одностайно прийняв рішення про повну канонічну незалежність, тобто автокефалію Української Православної Церкви.

Собор звернувся до Патріарха Алексія II і єпископату Російської Православної Церкви з цим рішенням, але Архієрейський Собор РПЦ 1, 2 квітня 1992 р. відмовив надати Українській Православній Церкві автокефалію. Патріарх Алексій II вирішив неканонічним засобом усунути митрополита Філарета з поста Предстоятеля Української Православної Церкви і поставити на його місце свого ставленника – митрополита Володимира (Сабодана). 26 червня 1992 р., з порушенням канонів, Статуту УПЦ і постанов Архієрейського Собору РПЦ про самостійність і незалежність в управлінні УПЦ, за вказівкою Патріарха Алексія II в Харкові був скликаний «собор», який незаконно обрав ще одного митрополита Київського. Ним став митрополит Володимир (Сабодан), який був перед обранням Керуючим справами Московської Патріархії РПЦ. 11 червня 1992 р. Архієрейський Собор РПЦ вирішив таким чином покарати митрополита Філарета за намір відокремитися від Російської Православної Церкви для утворення Помісної Української Православної Церкви, але митрополит Філарет не визнав за собою вини і не підкорився рішенням Собору, вважаючи його неканонічним і незаконним. 25 червня 1992 р. відбувся Всеукраїнський Помісний Собор, на якому проголошено об'єднання частини Української Православної Церкви і Української Автокефальної Православної Церкви в єдину Українську Православну Церкву Київського Патріархату. Собор визнав незаконним рішення Архієрейського Собору РПЦ і обрав Патріархом Київським і всієї Руси-України митрополита Мстислава (Скрипника). Митрополита Філарета було обрано Заступником Патріарха Київського і всієї Руси-України. Митрополит Філарет попри всі нападки та інтриги продовжує боротися за створення в Україні Помісної Православної Церкви Київського Патріархату. У жовтні 1995 року на Всеукраїнському Помісному Соборі митрополит Філарет був обраний Патріархом Київським і всієї Руси-України. Він плідно працює над розбудовою Помісної Православної Церкви в Україні, робить чимало і для об'єднання православних віруючих України в лоні Української Православної Церкви Київського Патріархату. Освячений Архієрейський собор Української Православної Церкви Київського Патріархату 12 грудня 1996 року під головуванням Святейшого патріарха Філарета після старанного дослідження життя і святительського служіння Київського Митрополита Петра Могили канонізував і приєднав до лику святих великого Київського Митрополита. У засіданні сесії

ЮНЕСКО у Парижі, присвяченому ювілею 400-ліття митрополита Петра Могили, брав участь і Святейший Патріарх Філарет, виступивши з промовою про святительський шлях славетного митрополита та його внесок у розбудову українського православ'я. 3 липня 1996 року у Софії (Болгарія) Патріарх Філарет взяв участь у роботі Церковно-народного собору Болгарської Православної Церкви, на якому були присутні 95 делегатів, з яких 90 проголосували за вибрання найстаршого за поставленням єпископа, митрополита Неврокопського Пимена, Патріархом; а 4 липня того ж року у храмі св. Параскеви в Софії – в інтронізації Святейшого Патріарха Пимена. На запрошення Його Святості Україну неодноразово відвідував Предстоятель Чорногорської Православної Церкви – архієпископ Цетінський, митрополит Чорногорський Михаїл.

ЦЕРКОВНІ НАГОРОДИ

В 1999 році згідно рішення Священного Синоду Української Православної Церкви Київського Патріархату Святейшого Патріарха Філарета нагороджено Орденом Святого рівноапостольного князя Володимира Великого I ступеня.

До 2000-ліття Різдва Христового з ініціативи Святейшого Патріарха Філарета було створено церковно-громадський комітет для проведення заходів, присвячених знаменному ювілею в історії християнства. Першим таким заходом на шляху до ювілею стала Всеукраїнська Міжнародна Християнська Асамблея, проведена за участю Київського Патріархату в лютому 1998 року. В роботі Асамблеї, її круглих столів взяла участь велика кількість науковців, церковних та громадських діячів. Київський Патріархат налагодив постійний діалог з інтелігенцією і знаходить в ній широку підтримку у своїй діяльності в духовній сфері. За роки патріаршества він об'їхав з архипастирськими візитами майже всю Україну, зустрічався з єпископатам, духовенством, віруючими усіх епархій в Україні, а також за її межами. За дієвої участі Святейшого Патріарха Філарета постали з руїн Михайлівський Золотоверхий монастир, храми Успіння Пресвятої Богородиці (Пирогоща), Різдва Христового та багато інших храмів у Києві й по всій Україні. З 2000 р. вийшло 7 томів повного зібрання послань, проповідей, виступів, звернень і доповідей Святейшого Владика. У своєму виступі на Помісному Соборі у січні 2001 р. виклав основи соціальної доктрини УПЦ Київського Патріархату. Патріарх Філарет підтримав візит Папи Римського Івана Павла II в Україну, взяв участь у зустрічі Святейшого Отця

з членами Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій. Наприкінці 2003 р. був членом-засновником Народи представників християнських Церков України. 13 грудня 2005 р. у Державному оперному театрі України відбувся I Всеукраїнський церковно-громадський форум «За Українську Помісну Православну Церкву». Головною подією Форуму став виступ Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета. Аналітична й одночасно загальнодоступна доповідь Патріарха висвітлює генезисдраматичного поділу православ'я в Україні та його небезпечний вплив на сучасну історію. 13 травня 2006 року рішенням Священного Синоду під головуванням Святішого Патріарха всієї Руси-України Філарета взято курс на реформу освіти в духовних навчальних закладах Української Православної Церкви Київського Патріархату. Плідно функціонують Київська і Львівська Православні Богословські Академії, семінарії у Луцьку та Рівному, Богословський інститут в Івано-Франківську, Теологічне відділення Філософсько-Теологічного факультету Чернівецького Національного Університету.

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ

Святійший Патріарх Філарет – повний кавалер Ордену Ярослава Мудрого (1999 р. – V ступ., 2001 р. – IV ступ., 2004 р. – III ступ., 2006 р. – II ступ., 2008 р. – I ступ.). 15 квітня 2007 року під головуванням Святішого Патріарха Філарета відбувся Архиерейський Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату, одним з основних рішень якого було прийняття Історико-канонічної Декларації «Київський Патріархат – Помісна Українська Православна Церква». 12 червня 2007 року в «Українськомудомі» відбувся II Всеукраїнський церковно-громадський форум «За Українську Помісну Православну Церкву», який повною мірою підтримав і схвалив Історико-канонічну декларацію. Його Святість у своїй доповіді зазначив, що Єдина Помісна Церква – це завдання як Церкви, так і держави, а тому високо оцінив діяльність чинного Президента України Віктора Ющенка у ініціативах з приводу об'єднання розділеного Православ'я в Україні. З нагоди ювілею 900-ліття Михайлівського Золотоверхого монастиря та відзначення 1020-ліття Хрещення Київської Руси-України Святійший Патріарх Філарет 11 липня 2008 року очолив Помісний Собор Церкви, а 19 липня 2008 р. на Михайлівській площі у Києві – урочисту Божественну літургію. У спільній святковій службі взяли участь близько тисячі священників та понад 15 тисяч вірних. Завдяки наполегливій праці Патріарха було перекладено усі богослужбові книги, які

потрібні для відправи богослужінь; він увійде в історію як четвертий перекладач Біблії українською мовою. З благословення Патріарха Філарета було безкоштовно видруковано і розповсюджено близько мільйону примірників Закону Божого. Метою акції є те, щоб ця книга з основ божественного вчення потрапила до кожної оселі, завітала в кожному сім'ю. За роки предстоятельства Святішого Патріарха Філарета Українська Православна Церква Київського Патріархату значно виросла. Якщо в 1995 році Патріархат мав 1200 парафій, то сьогодні – понад 4 тисячі; тоді у складі Церкви було 15 архиєреїв, зараз – 38, що відповідає чисельності епархій: у 1995 році їх було 12, тепер – 33. За соціологічними опитуваннями Київський Патріархат користується підтримкою понад 30% чоловік дорослого населення України (для порівняння – Московський Патріархат в Україні підтримують близько 20%, тобто 6,5 мільйонів чоловік). У грудні 2006 р. в столиці України Києві 52% опитаних віднесли себе до Київського Патріархату і тільки 8% – до Московського Патріархату.

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ

У 2009 році Президент України Віктор Ющенко нагородив Святішого Патріарха Філарета Орденом Свободи. В 2010 році Президент України Віктор Ющенко нагородив Святішого Патріарха Філарета відзнакою Президента України – Хрестом Івана Мазепи. У 2010 році Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко вручила Святішому Владиці найвищу урядову нагороду – Почесну грамоту Кабінету міністрів України.

ГЕНЕТИКА РОСІЇ - генетика німих рабів, диких хижацьких орд, скопища тіл без душі, історичного прокляття людства, пекельних виродків, садистів, душоубів, алкоголіків, брехунів, загарбників... або ЧОМУ ПУТІН І РОСІЙСЬКИЙ ФАШИЗМ ПОВИННІ БУТИ ЗНИЩЕННІ

ЧАСТИНА 1 (продовження)

Початок читайте у номері 2(162)
Наша Церква Київський Патріархат

«Російський розум» - дебілізація Росії

Про «генетику» Росії і росіян писали знані вчені в сфері психіатрії, психології і фізіології, лікарі, політики, письменники, філософи, історики, в першу чергу російські світила. Окремі їх висловлювання про сутність «генетики» російського «п'яного кровавого быдла» (письменник Іван Бунін) будуть мовою оригіналу, щоб у Москві і ті, хто не володіє українською мовою (особливо народні депутати і члени Уряду), але проживають в Україні (що зробиш, якщо мама з татом не дали розуму вивчити українську), могли прочитати, а саме головне – усвідомити те, що про них говорили їх же російські співвітчизники.

Деякі висловлювання наведу також англійською, щоб і іноземці змогли нарешті зрозуміти, що собою насправді являє «немытая Россия, страна рабов...» (М. Лермонтов) яку «умом не понять», зазначав російський поет, дипломат, політичний діяч, член-кореспондент Петербурзької АН (з 1857 р.) Федір Тютчев (1849-1936). Він же стверджував: «Русская История до Петра Великого — одна панихида, а после Петра Великого — одно уголовное дело».

Іван Павлов (1849 — 1936) – російський вчений, перший російський лауреат Нобелівської премії в сфері медицини і фізіології (1904), фізіолог, творець науки про вищу нервову діяльність, засновник найбільшої російської фізіологічної школи. На 14 Міжнародному Конгресі фізіологів у 1935 році академік Павлов був увінчаний почесним званням «Старійшини фізіологів світу». Ні до, ні після нього, ні один біолог не удостоювався такої честі.

За чотири роки до своєї смерті Павлов констатував: «Должен высказать свой печальный взгляд на русского человека – он имеет такую слабую мозговую систему, что не способен воспринимать действительность как таковую. Для него существуют только слова. Его условные рефлексы координированы не с действиями, а со словами».

У квітні-травні 1918 року у Санкт-Петербурзі Павлов прочитав три лекції, які об'єднав під умовною назвою «Про розум взагалі, російський зокрема». Мотивом цих лекцій, за словами академіка Павлова, було «виконання однієї великої заповіді, яку світ заповів наступному людству. Ця заповідь – істинна, як сама дійсність, і разом з тим всеохоплююча. Вона охоплює все в житті людини. Заповідь ця дуже коротка, вона складається з трьох слів: «Пізнай самого себе». Виконуючи заповідь, я взяв на себе зобов'язання

дати деякий матеріал до характеристики російського розуму», — заявив Павлов.

У своїх лекціях Павлов, зокрема, відзначав: «Русский человек, не знаю почему, не стремится понять то, что он видит. Он не задает вопросов с тем, чтобы овладеть предметом, чего никогда не допустит иностранец. Иностранец никогда не удержится от вопросов.

Русская мысль совершенно не применяет критики метода, то есть несколько не проверяет смысла слов, не идет за кулисы слова, не любит смотреть на подлинную действительность. Русский ум не привязан к фактам. Он больше любит слова и ими оперирует. Это приговор над русской мыслью, она знает только слова и не хочет прикоснуться к действительности.

Возьмите наши споры. Они характеризуются чрезвычайной расплывчатостью, мы очень скоро уходим от основной темы. Это наша черта. Возьмите вы русскую публику, бывающую на прениях. Это обычная вещь, что одинаково страстно хлопают и говорящему «за», и говорящему «против». Разве это говорит о понимании? Ведь истинна одна, ведь действительность не может быть в одно и то же время и белой, и черной.

Возьмите наших славянофилов. Что в то время Россия сделала для культуры? Какие образцы она показала миру? А ведь люди верили, что Россия протретглазгнилому Западу. Откуда эта гордость и уверенность? И вы думаете, что жизнь изменила наши взгляды? Нисколько! Разве мы теперь не читаем чуть ли не каждый день, что мы авангард человечества! И не свидетельствует ли это, до какой степени мы не знаем действительности, до какой степени мы живем фантастически. Ведь это общая характерная черта русского ума».

У 2014 році в Росії вийшла книга І. Павлова «Об уме вообще, о русском в частности. Записки физиолога», де опубліковані зазначені лекції.

Звернімося до двох листів академіка Павлова. 10 жовтня 1934 року Іван Павлов написав міністру охорони здоров'я РРФСР Г. Камінському листа, у якому зокрема, вказав: «К сожалению, я чувствую себя по отношению к Вашей революции почти противоположно Вам. Меня она очень тревожит... Многолетний террор, и безудержное своеволие власти превращает нашу азиатскую натуру в позорно рабскую. А много ли можно сделать хорошего с рабами? Пирамиды? Да, но не общеистинное человеческое счастье. Недоедание и повторяющееся голодание в массе населения с их непременными спутниками – повсеместными эпидемиями подрывает силы народа. Прошу меня простить... Написал искренне, что переживаю».

21 грудня 1934 року Павлов направив Раді Народних Комісарів (уряд) СРСР листа, в якому відкрито висловив свої переконання: «Вы напрасно верите в мировую революцию. Вы сеете по культурному миру не революцию, а с огромным успехом фашизм. До Вашей революции фашизма не было. Вы - террор и насилие... Мне тяжело не от того, что мировой фашизм попрідержит на известный срок темп естественного человеческого прогресса, а от того, что делается у нас, и что, по моему мнению, грозит серьёзной опасностью моей Родине».

Російський історик, професор, академік Петербурзької Імператорської АН (1908 р.) Василь Ключевський зазначав: «Русский ум ярче всего сказывается в глупостях. В России нет средних талантов, простых мастеров, а есть одинокие гении и миллионы никуда не годных людей. Гении ничего не могут сделать, потому что не имеют подмастерьев, а с миллионами ничего нельзя сделать, потому что у них нет мастеров. Первые бесполезны, потому что их слишком мало; вторые беспомощны, потому что их слишком много».

За оцінками російських істориків за роки більшовицької тиранії – «єврейської державності в СРСР 1917 – 1938 роки» було знищено понад 50 мільйонів чоловік, в тому числі, 320 тисяч священнослужителів з 360 тисяч, яких було в Росії до революції 1917 року, зруйновано десятки тисяч церков і храмів, заборонено релігію.

У розпорядженні голови РНК Росії Ульянова-Леніна (єврей по материнській лінії) № 13666/2 від 1 травня 1919 року голові ВЧК Феліксу Дзержинському (поляк) категорично і однозначно вказано: «...необходимо как можно быстрее покончить с попами и религией. Попов надлежит арестовывать как контрреволюционеров и саботажников, расстреливать беспощадно и повсеместно. И как можно больше. Церкви подлежат закрытию. Помещения храмов опечатывать и превращать в склады».

Максим Горький (1860-1936, при народженні Олексій Максимович Пешков, один із самих відомих російських письменників) писав: «Когда провинциальные советы вскрывали «нетленные», высоко чтимые народом мощи, — народ отнесся и к этим актам совершенно равнодушно, с молчаливым, тупым любопытством. Вскрытие мощей производилось крайне бестактно и часто в очень грубых формах — с активным участием инородцев (евреїв і латишів), иноверцев (іудеїв), с грубым издевательством над чувствами верующих в святость и чудотворную силу мощей. Но — и это не возбудило протестов со стороны людей, которые еще вчера преклонялись перед гробницами «чудотворцев».

Українська інтелігенція – духовний носій української незалежності – більшовиками була знищена майже повністю.

Головний організатор Жовтневого державного перевороту в Росії в 1917 році (після приходу більшовиків до влади, другий, після Леніна, найвпливовіший політичний і державний діяч до 1927 року) Лев Троцький (1879-1940, при

народженні — Лейба Давидович Бронштейн, єврей) заявив: «Русский народ нам нужен лишь как навоз истории... Россия наш враг. Она населена злыми бесхвостыми обезьянами, которых почему-то называют людьми... Нет ничего бездарней и лицемерней, чем русский мужик».

Згідно статистичних даних МВС Російської імперії, у 1917 році населення Росії було селянським на 77,55%, міщан – 10,7%, військових — 5,6%, козаків – 2,3%, дворян – 1,5%, духовенства – 0,5%, купців — 0,2%.

Не важко зрозуміти, що при знищенні цих станів, більшовики отримували владу над 75% долі населення Росії – селянами, які автоматично переводились ними в категорію «білих негрів».

У Троцького, до речі, була з цього приводу ідея: «Мы должны превратить Россию в пустыню, населённую белыми неграми, которым мы дадим такую тиранию, какая не снилась никогда самым страшным деспотам Востока. Разница лишь в том, что тирания эта будет не справа, а слева, и не белая, а красная. В буквальном смысле этого слова красная, ибо мы прольём такие потоки крови, перед которыми содрогнутся и побледнеют все человеческие потери капиталистических войн. Крупнейшие банкиры из-за океана будут работать в теснейшем контакте с нами. Если мы выиграем революцию, раздавим Россию, то на погребальных обломках её укрепим ВЛАСТЬ СИОНИЗМА, и станем такой силой, перед которой весь мир опустится на колени. Мы покажем, что такое настоящая власть. Путём террора, кровавых бань мы доведем русскую интеллигенцию до полного отупения, до идиотизма, до животного состояния... А пока наши юноши в кожаных куртках – сыновья часовых дел мастеров из Одессы и Орши, Гомеля и Винницы, – о как великолепно, как восхитительно они умеют ненавидеть все русское! С каким наслаждением они физически уничтожат русскую интеллигенцию – офицеров, инженеров, священников, генералов, агрономов, академиков, писателей!..» (із щоденника Аарона Сімановича, особистого секретаря Троцького).

Аналогічна позиція щодо Росії і її селянства була також у Леніна: «На Россию, господа хорошие, мне наплевать, это только хлам. Я ненавижу крестьян, мужиков... Крестьяне олицетворяют всё то, что я ненавижу – традиции, веру, и религиозный энтузиазм, ручной труд. Я подпрыгиваю, даже лщу им, но я их ненавижу. Я желаю, чтобы они все погибли, все до одного ... Я надеюсь, что мы найдем способ замордовать всех крестьян. Кровь есть лучшее удобрение, какое дает нам природа».

Коли, 1921 році, під час голоду в Україні, із вмираючого села на Херсонщині, прийшли ходаки за допомогою до свого земляка Троцького, то він відповів їм з обуренням: «Да разве ж это голод?! Вот когда я добьюсь, чтобы ваши матери ели своих детей, тогда и будет настоящий голод! Тогда и приходите!».

Ідеї Леніна і Троцького «знайти спосіб замордувати селян» і щоб «матері їли своїх дітей», були винайдені і реалізовані Сталіним та сіоністами-більшовиками в 1928-1933 роках, які організували в Україні розкуркулення, депортацію і голодомор-геноцид українців.

Лише за період з 1918 по 1924 рік спільного правління Леніна і Троцького, в результаті «червоного терору», голоду і громадянської війни було знищено понад 20 мільйонів людей – в абсолютній більшості росіян, українців, білорусів.

У вищих партійних органах більшовиків – ЦК і Політбюро ВКП(б), яке було державним керівництвом, не було жодного робітника, селянина, пролетарія.

Обіцяна Леніним і Троцьким «диктатура пролетаріату», була замінена абсолютною «диктатурою сіонізму», про яку так гаряче говорив Троцький.

Соратник Троцького по партії і революційній діяльності, Микола Бухарін (1888 -1938) стверджував: «Русский народ — нация Обломовых, нация рабов, с рабским прошлым, народ — растяпа с присущей ему азиатской ленью». Минуло сто років після прочитаних Павловим лекцій. І що змінилося в «мозковій системі Росії загалом і росіянина зокрема»? Абсолютно нічого! Як були росіяни з «недорозвинутою мозковою системою та умовними рефlekсами на слова», тобто, слабоумними і одурманеними радянською, апотім путінською пропагандою, так і залишилися.

Це, зокрема, підтверджують результати соціологічних досліджень, проведених на початку грудня 2016 року Всеросійським центром вивчення громадської думки, які засвідчують, що «найбільшу підтримку і схвалення діяльності з іншими, громадяни Російської Федерації як і раніше віддають армії (87%), яка веде агресивну війну в Україні і Сирії, а також Російській Православній церкві (71,9%), яка підтримує ці війни і агресивну зовнішню політику Путіна та засобам масової інформації (65,4%), які повністю підконтрольні Кремлю і вводять росіян в дурманний оман путінською брехнею.

За даними російських соціологів, як і раніше, найменше жителі Росії довіряють політичній опозиції (37%).

Журналіст, член Спільки кримських татар Москви Айдер Муждабаев (1972р.н., уродженець Тамбова, у 2015 році переїхав в Україну) стверджував: «С русским народом, 87% которого не исползует в быту мозг, можно делать все, что угодно».

Характеризуючи росіян, письменник, драматург, лікар за фахом Михайло Булгаков (1891-1940) говорив: «Не народ, а скотина, хам, дикая орда, душегубов и злодеев» (They are not people, they are boors, villains, wild hordes of murderers and miscreants).

Відомий російський публіцист, революціонер Микола Чернишевський (1828 – 1889) дав таку характеристику своєму народу: «Жалкая нация, нация рабов, снизу доверху все сплошь рабы». Історик, академік АН СРСР Степан Веселовський (1876-1952) зазначав: «Еще в 1904-1906 гг. я удивлялся, как и на чем держится такое историческое недоразумение, как Российская империя. Теперь мое мнение о народе не изменилось. Быдло осталось быдлом... Последние ветви славянской расы оказались столь же неспособными усвоить и развивать дальше европейскую культуру и выработать прочное государство, как и другие ветви, раньше ввавшие в рабство».

Російський поет і письменник, лауреат Нобелівської премії з літератури в 1933 році Іван Бунін (1870-1953) писав: «Относительно духовности, морали и интеллекта, то московское образованное общество — это сборище разрушителей, кощунственных людей, духовных бродяг, умственных мошенников, моральных развратников, бесстыдных лжецов, простецких хвастунов и дикарей. Но все они – высокомерные до посмешища. К этому, извините, “обществу”, относятся также и нравственные и умственные, сифилитические калеки, идиоты, уроды, полусумасшедшие, истерические люди, циничные моральные и физические проститутки обоих полов. И вот это гнусное, мракобесие-болото считаем мы, московиты, своей духовной, культурной и умственной элитой, передовым авангард новой Московии. Тьфу! Я с ужасом думаю, кого нарождает это пьяное кровавое быдло, захватившее власть в России, и что будет с моей страной через два-три поколения. Впрочем, что тут думать. Всё более или менее ясно».

Згідно з статистичними даними, населення Росії на 1 січня 2015 року складало 146 267 288 чоловік, з них росіян — 81%.

У серпні 2015 року російський лікар-психіатр вищої категорії, провідний спеціаліст з розробки і впровадження федеральних програм по наданню психологічної і психіатричної допомоги населенню Олександр Федорович заявив, що 4,3 мільйона або 3% жителів Російської Федерації страждають шизофренією.

У лютому 2016 року російські спеціалісти у сфері психіатрії забили тривогу, заявивши, що в Росії кількість людей з різними психічними розладами досягла критичного рівня – 70%, тобто двоє з трьох страждають психічними розладами. Самим розповсюдженим психічним розладом здоров'я, стверджують спеціалісти, є

маніакально-депресивний психоз, який є однією з основних причин інвалідності і головною причиною самогубств. За кількістю самогубств Росія, за оцінками Всесвітньої організації охорони здоров'я, всі останні роки входить в число світових лідерів (27 самогубств на 100 тисяч населення в рік проти 4-5 у Західній Європі). Психічні розлади мають близько 20% підлітків у віці від 14 до 19 років, понад мільйон громадян похилого віку страждають від різних форм маразму. На сьогодні, за оцінками російських експертів, психіатричної допомоги потребують майже 21 мільйон жителів Росії (або 14,3%). Шизофренія, маніакально-депресивний психоз, епілепсія – на другому місці після серцево-судинних захворювань.

«Как психиатру мне видятся две проблемы нынешнего российского общества: деградация и дебилизация», – заявив, незадовго до своєї смерті, відомий російський психіатр, нарколог, доктор медичних наук, професор Олександр Бухановський в інтерв'ю газеті «Аргументы и факты» від 17 квітня 2013 року (помер в день виходу газети). Російський політолог Юлія Латиніна зазначає: «Политика дебилизации населения России, на мой взгляд, ведется довольно сознательно».

Правду кажуть: якщо Творець, хоче покарати, Він відбирає розум!

Радянський і російський політолог, доктор історичних наук, професор, головний науковий співробітник Інституту світової економіки і міжнародних відносин РАН, учасник Другої Світової війни Георгій Мирський (1926-2016) зробив науковий висновок: «Деградация русского народа идет неотвратимо».

У 2009 році відомий радянський і російський вчений-фізик, доктор фізико-математичних, професор, віце-президент Російської Академії природничих наук Сергій Капіца (1928-2012) повідомив: «Дебилизация России уже свершилась. Данные научных исследований говорят о том, что мы, наконец, пришли к тому, к чему стремились все эти 15 лет, — воспитали страну идиотов...»

Відома радянська і російська право захисниця дисидент, політичний діяч, засновниця право ліберальних партій «Демократичний Союз» і «Західний вибір» Валерія Новодворська (1950-2014) зазначала: «В России, объективно, есть только 5-10% нормальных людей. Остальными можно пожертвовать, при необходимости, во благо этого меньшинства. Никогда я не видела повода гордиться своей страной. Только краснела и стыдилась за неё».

«Меня от дебилов тошнит, от русских дебилов, у которых нет ничего за душой кроме болтовни и претензии на «великость», вы – ничтожные дешевые глупые уроды, о которых стыдно даже марать руки», – заявила російська художниця, москвичка Олена Хейдіз (1959 р.н.).

Татарський письменник Борис Халімов (псевдонім Халім Айдар, 1942 р.н., проживає в Росії) зазначив: «Насилие, мат, водка, грязь, вши, обман, пожары, поджоги, казни, изнасилования, самоубийства – вот что мне принес русский

народ. И больше ничего... Русский народ – дебилизированный, люмпенизированный, пьяненький, русский язык – мафиозный, а браки татар с русскими заражают татарскую нацию всеми болезнями и нечистотами славянской действительности».

Російський публіцист, філософ Петро Чаадаєв (1794-1856), роботи якого були заборонені в Російській Імперії писав: «У нас сначала — дикое варварство, потом грубое невежество, затем свирепое и унижительное чужеземное владычество, дух которого позднее унаследовала наша национальная власть, — такова печальная история нашей юности. Периода бурной деятельности, кипучей игры духовных сил народных, у нас не было совсем. Эпоха нашей социальной жизни, соответствующая этому возрасту, была заполнена тусклым и мрачным существованием, лишенным силы и энергии, которое ничто не оживляло, кроме злодеяний, ничто не смягчало, кроме рабства... Ни пленительных воспоминаний, ни грациозных образов в памяти народа, ни мощных поучений в его предании. Окиньте взглядом все прожитые нами века, все занимаемое нами пространство, — вы не найдете ни одного привлекательного воспоминания, ни одного почтенного памятника...»

«Мы живем одним настоящим в самых тесных его пределах, без прошедшего и будущего, среди мертвого застоя. Исторический опыт для нас не существует; поколения и века протекли без пользы для нас. Глядя на нас, можно было бы сказать, что общий закон человечества отменен по отношению к нам. Одинокие в мире, мы ничего не дали миру, ничему не научили его; мы не внесли ни одной идеи в массу идей человеческих, ничем не содействовали прогрессу человеческого разума, и все, что нам досталось от этого прогресса, мы исказили. С первой

минуты нашего общественного существования мы ничего не сделали для общего блага людей; ни одна полезная мысль не родилась на бесплодной почве нашей родины; ни одна великая истина не вышла из нашей среды; мы не дали себе труда ничего выдумать сами, а из того, что выдумали другие, мы перенимали только обманчивую внешность и бесполезную роскошь. Мы ничего не дали миру, ничему не научили его, мы продолжаем жить лишь для того, чтобы послужить каким-то важным уроком для последующих поколений», — робить висновок Чаадаєв. Хто такий російський народ сьогодні, підсумував віце-спікер Державної Думи РФ Володимир Жириновський: «Мы разъясим нашему народу, что такое русский народ. Это дикость вообще! Кто с вами остался? Мы с вами остались, Шариковы. Преображенские уехали. Нужно выбирать самых умных из шариковых».

**Продовження циклу “Генетика Росії”
читайте у наступному номері бюлетню
“Наша Церква Київський Патріархат”**

ДУМАЄМО І ГОВОРИМО ПРО ТЕ, ЩО НАЙБІЛЬШЕ НАС БОЛИТЬ.

Майже все українство тривожно спостерігає, як світові гравці формують нашу майбутність. У минулому вони ділили Україну, як спорий кусок сала голодним сусідам і, зараз готуються на даровизну знову їм за світовий мир. Але цим разом, як щоб влада була наскільки патріотична, як і її народ, то наша земля стала б кісткою в їхньому горлі.

Не вгнів ні в образі нікому, але за 25 літ незалежності, навіть на пів чужі владі, не бракує розуму а, радше патріотизму та любові до свого народу, щоб усім разом з притягнутим пасом, з певністю можна було б сьогодні навіть путінську агресію зупинити. Не заперечно, що скрізь заплановані кремлівські вогники по світі є на те, щоб нагріли його ядерним страхом, та створити потрібний хаос, щоб досягнути його намічених плянів. Просто неймовірно, що дії олігархічної влади та корупційного, злочинського і продажного елемента в Україні, неначе на догоду Кремлю, ведуть державу до економічного дефолту й політичного упадку. Якщо то правда, що за останні роки ці "чорні душі", розкрави державного майна, біля 40 мільйонів доларів, то що мають подумати ті держави, які фінансово допомагають Україні? Чому антикорупційна Комісія

не діє ефективно? Бо і владна структура прсякнута тією хворобою, а крук, крукові ока не вибере.

Чи подумали ви "чорні душі", що все ваше багатство, скоріше, чи пізніше проминеться, тільки кара і клятва, ніколи не менеться! Поки ще не пізно, зробіть іспит своєї совісті, віддайте крадене на оборону Батьківщини і патріотичної молоді, яка гине на фронтах за ваше сите життя. Щойно тоді, відчуєте насолоду буття, спокій душі та затишок родинного кола. Схаменьтесь, будьте люди, полюбіть свою знеможену війною Батківщину, а Господь винагородить вас сторицею.

**Колонка Івана
Буртика
Нью-Джерсі, США**

"Думки вгачос..."

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000